

РЕШЕНИЕ

№ 268

гр. Русе, 07.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ в публично заседание на тринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мария Велкова

Членове: Антоанета Атанасова
Светослав Н. Тодоров

при участието на секретаря Десислава Ботева
като разгледа докладваното от Светослав Н. Тодоров Въззивно гражданско дело № 20234500500333 по описа за 2023 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл.ГПК.

Образувано е по **въззивна жалба** от И. Г. Г. и Е. Г. Г., в качеството им на правоприменители на Г. А. Г., починал на 20.04.2023г., срещу Решение № 354/21.03.2023г., постановено по гр.д. № 5608/2021г. по описа на Районен съд гр. Русе, с което е отхвърлен предявения против Д. Е. Д. иск за установяване, че ищецът не дължи на ответника сумите по изпълнителен лист от 17.02.2011г., издаден по гр.д. № 1655/2008г. по описа на Районен съд гр. Русе и изпълнителен лист от 13.06.2011г., издаден по същото делото поради изтекла погасителна давност за вземанията.

Жалбоподателят излага съображения за неправилност на решението, поради неправилно приложение на материалния закон и необоснованост. Поддържа, че изпълнителното производство е прекратено по силата на закона – чл.433, ал.1, т.8 ГПК считано от м. юни 2013г. В периода от м. юни 2011г. до м. юни 2013г. не били предприемани изпълнителни действия и длъжникът Г. А. Г. не извършвал плащания, а такива били правени от трето лице – В. Г.. Иск се отменя на решението и постановяване на ново, с което предявеният иск да бъде уважен изцяло. Претендират се и направените разноски.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил **отговор** на жалбата, в който се оспорва нейната основателност. Счита се че обжалваното решение е правилно и се иска същото да бъде потвърдено.

За да се произнесе по спора, съставът на Русенския окръжен съд съобрази

следното:

Производството по гр.д. № 5608/2021г. по описа на Районен съд гр. Русе е образувано по искова молба от Г. А. Г. срещу Д. Е. Д., с която са предявени искове с правно основание чл.124, ал.1 вр. чл.439 ГПК за признаване за установено по отношение на ответника, че ищецът не му дължи сумите по изпълнителен лист от 17.02.2011 г. по гр. д. № 1655/2008 г. по описа на Районен съд - Русе в размер на 14 230 лева на основание чл. 534, ал.1 от ТЗ, с която неоснователно се с обогатил поради неплащането ѝ по запис на заповед от 10.12.2003 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 12.05.2008 г. до окончателното плащане, както и сумата по изпълнителен лист от 13.06.2011 г., издаден по гр. д. № 1655/2008 г. в размер на 4718.45 лева-деловодни разноси по компенсация по гр.д. № 1655/2008 г. по описа на РРС и в.т.д. № 440/2010 г. по описа на РОС, които суми са част от предмета на висящото изпълнително дело № 20108320400721 на ЧСИ И. Х., поради изтекла погасителна давност на вземането.

В исковата молба се твърди, че неправилно ответникът в производството е присъединен като взискател по изпълнително дело № 20108320400721 на ЧСИ И. Х. след погасяване на задължението към първоначалния взискател Б. И. Б. и прекратяване на изпълнителното производство по отношение на него. Освен това изпълнителното производство било прекратено ex lege още през 2013г., тъй като взискателят не поискал извършване на изпълнителни действия в продължение на две години. След присъединяването на Д. Е. Д. като взискател била наложена възбрана на недвижим имот на длъжника на 18.02.2011г. и на 01.06.2011г. била представена вносна бележка за сумата от 3600 лева с искане за спиране на изпълнителното производство на основание чл.454 ГПК. В периода от 2011г. до м. януари 2021г. били извършвани частични плащания, в повечето случаи от трето лице – В. Г.. Ищецът поддържа, че тези плащания не прекъсват срока по чл.433, ал.1, т.8 ГПК, както и не прекъсват давността по отношение на процесните вземания. Излага, че плащанията не са извършени от длъжника, а от трето лице, а дори и да са от длъжника те са доброволни и не съставляват част от изпълнителен способ, поради което не прекъсват давността за остатъка от вземането.

Постъпил е отговор в срока по чл.131 ГПК, с който предявения иск се оспорва като неоснователен. Твърди, че извършаваните доброволни плащания в изпълнителното производство са водели до удовлетворяване интереса на кредитора и не може да се приложи правилото на чл.433, ал.1, т.8 ГПК. Двугодишния срок за перемпцията започвал да тече от първия момент, в който не се осъществява изпълнение, включително и доброволно, като ищецът извършил доброволно плащане последно през м. декември 2020г.

Съставът на Русенския окръжен съд, въз основа на твърденията и възраженията на страните, с оглед събраните по делото доказателства и по вътрешно убеждение, формира следните фактически изводи:

Изпълнително дело № 20108320400721 по описа на ЧСИ № 832 И. Х. е

образувано по молба на взыскателя Б. И. Б. срещу длъжника Г. А. Г..

С платежно нареждане от 02.02.2011г. с посочено основание „пълно плащане по ИД № 721/10“ сумата от 3441.94 лева е преведена от съдебния изпълнител на взыскателя.

На 06.02.2011 год. съдебният изпълнител е изпратил съобщение на взыскателя, че на основание пълно плащане, с постановление делото е свършено. На взыскателя е указано, че постановлението подлежи на обжалване пред РОС чрез ЧСИ Х. в едноседмичен срок от връчването му. Съобщението е връчено на взыскателя на 21.02.2011г.

В полза на Д. Е. Д. е издаден изпълнителен лист от 17.02.2011 г. по гр. д. № 1655/2008 г. по описа на Районен съд - Русе за сума в размер на 14 230 лева на основание чл. 534, ал.1 от ТЗ, с която неоснователно се с обогатил поради неплащането ѝ по запис на заповед от 10.12.2003 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 12.05.2008 г. до окончателното плащане.

С молба от същата дата Д. Е. Д. е поискал да бъде присъединен като взыскател по изпълнително дело № 20108320400721, въз основа на изпълнителния лист от 17.02.2011г., издаден му по гр.д.№ 1655/2008г. по описа на РРС.

На 13.06.2011г. в полза на Д. Е. Д. е издаден и изпълнителен лист по гр. д. № 1655/2008 г. в размер на 4718.45 лева- деловодни разноски по компенсация по гр.д. № 1655/2008 г. по описа на РРС и в.т.д. № 440/2010 г. по описа на РОС.

В изпълнителното производство след присъединяването на Д. като взыскател, са извършени следните действия:

На 18.02.2011 г. е наложена възбрана върху 1/2 ид.ч. от недвижим имот, собственост на длъжника Г. Г., представляващ апартамент, находящ се в гр. Р., кв. Р., ул. З.№**, бл. Б., вх.*, ет.*, ап.*, с площ от 79.54 кв.м. и ½ ид.ч. от сграда с предназначение- гараж, с адрес: гр. Р., кв. Р., ул. "З.", със застроена площ от 19 кв.м.

С молба от 01.06.2011 г. длъжникът Г. А. Г. е представил вносна бележка за сумата от 3 600 лева, като е поискал на основание чл. 454 ГПК да бъде спряно изпълнителното производство. С молбата е заявил, че ще внесе 30 на сто от вземането по издадения изпълнителен лист и се задължава да плаща всеки месец по 10 на сто от задължението.

С молба от 10.06.2011 г. длъжникът е поискал прекратяване на делото поради изпълнение на цялото задължение към първоначалния взыскател, както и вдигане на наложен заповор върху дружествен дял от капитала на С. ООД.

Изпълнителното производство не е прекратено, след като взыскателят е изразил изрично несъгласие с искането за вдигане на заповора.

На 30.11.2018 г. е депозирана молба от длъжника с искане делото да бъде прекратено поради настъпила перемпция на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от

ГПК.

Молбата е оставена без уважение с резолюция, с която ЧСИ уведомява, че няма основания за прекратяване на делото. Отказът не е обжалван.

На 04.02.2019 г. е подадена молба, с която взискателят Д. Д. е поискал да бъдат предприети принудителни действия срещу длъжника, тъй като от ноември 2018 год. е преустановил плащанията по делото. Извършени са справки за наличност по банкови сметки и регистрирани трудови договори, наложени са запори.

На 19.02.2019 год. Г. Г. е възстановил плащанията по делото и така до 17.12.2020 год., когато отново са преустановени.

Според заключението на вещото лице по назначената в първоинстанционното производство съдебно-икономическа експертиза, в периода от 01.06.2011 год. до 31.12.2020 год. внесените суми по изп. д. № 721/2010 год. по описа на ЧСИ И. Х. са в общ размер 19 714.24 лева. През 2011 год., 2012 год. и 2013 год. плащанията са извършвани само от В. Г.. През следващите години от 2014 до последното плащане на 17.12.2020 год. сумите са внасяни преимуществено от Г. Г., като вноски са правени също от В. Г. и Й. Д. Р..

С Решение № 451/ 15.04.2022г. първоинстанционният съд е отхвърлил предявените искиове.

С Определение № 580/21.06.2022 год. по в.гр.д. № 316/2022 год. РОС е прекратил производството пред себе си, образувано по подадена от Г. Г. въззивна жалба и е върнал делото на РРС с указания или да подпише със саморъчен подпис обжалваното решение, или да го завери по реда на чл. 102а, ал. 4 от ГПК.

С Решение № 315/07.10.2022 год. по в.гр.д. № 389/2022 год. РОС е прогласил нищожността на първоинстанционното решение, като е върнал делото на РРС за постановяване на ново решение. След връщането му в РРС делото е разгледано в открито съдебно заседание от същият състав, който е постановил Решение № 451/ 15.04.2022г. и с обжалваното в настоящето производство Решение № 354/21.03.2023г. е отхвърлил като неоснователни предявените от Г. Г. искиове.

Предвид така установеното от фактическа страна, настоящият състав на Русенски окръжен съд формира следните правни изводи:

Първоинстанционното решение е постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна компетентност, поради което е валидно.

Постановяването на обжалваното решение от същият състав на съда, който се е произнесъл с прогласеното за нищожно решение № 451/15.04.2022г. не се отразява на валидността на решението.

На първо място решение № 451/15.04.2022г. е прогласено за нищожно поради липса на изискуемата от закона форма, а не поради произнасяне в

нарушение на материалноправни норми, което би обусловило извод за вече формирано становище по същество на спора.

На следващо място при приемане, че е налице формиране на състав на първоинстанционния съд в нарушение на чл.9 ЗСВ това не обуславя нищожност или недопустимост на съдебния акт. Конституирането на съдебния състав в първа инстанция в нарушение на чл.9 ЗСВ представлява нарушение на процесуалните правила и ако в резултат на това нарушение е постановен неправилен съдебен акт това процесуално нарушение се явява съществено. Въззивният съд е инстанция по същество и се произнася по спора след самостоятелна преценка на събраните по делото в двете инстанции доказателства, доводи и възражения на страните, като прави свои собствени фактически и правни изводи в рамките на въззивното обжалване. Въззивният съд не проверява дали едно разрешение на първата инстанция е правилно или не, а независимо от съображенията в първоинстанционното решение, сам излага мотиви според изискванията на чл. 236, ал. 2 ГПК и разясненията в Постановление № 1 от 13.VII.1953 г., Пленум на ВС. Като краен резултат само съпоставя своето разрешение по материалноправния спор с това на първата инстанция и съответно потвърждава, изменя или отменя обжалваното решение, като в последните два случая постановява частично или изцяло различно разрешение по материалноправния спор. В този смисъл и Решение № 202/07.04.2020г. по гр.д. № 2832/2018г. на ВКС, IV г.о. и Определение № 377/19.09.2022г. по гр.д. № 1083/2022г. на ВКС, II г.о.

Наличието на всички положителни и липсата на отрицателните процесуални предпоставки във връзка със съществуването и упражняването на правото на иск при постановяване на съдебното решение, обуславя неговата допустимост, поради което въззивният съд дължи произнасяне по съществото на спора съгласно твърдените във въззивната жалба пороци на решението.

С Постановление на Пленума на Върховния съд № 3/1980г. е прието, че след образуването на изпълнително производство при висящност на изпълнителния процес прекъснатата вече давност се спира.

По отношение на процесните вземания давността е прекъсната с налагането на възбрана върху недвижим имот собственост на длъжника на 18.02.2011г. и е спряла да тече при висящност на изпълнителното производство до постановяване на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, с което Постановление на Пленума на Върховния съд № 3/1980г. се счита за изгубило сила.

Изрично с Тълкувателно решение № 3/28.03.2023г. по т.д. № 3/2020г. на ОСГТК на ВКС бе прието, че погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС.

След 26.06.2015г. давността в изпълнителния процес не се спира, а се

прекъсва и започва да тече нова давност с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение.

Основният спор между страните в производството е относно характера на извършваните доброволни плащания за погасяване на задълженията на длъжника и дали същите прекъсват давността, както и дали препятстват прекратяването на изпълнителното производство на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК.

Извършените в периода от 01.06.2011г. до 17.12.2020г. доброволни плащания в полза на длъжника по изпълнително дело № 20108320400721 имат отношение и прекъсват сроковете, както за прекратяване на изпълнителното производство по перемпция, така и за погасяване на възможността за принудително изпълнение на процесните вземания, независимо от различния характер на двата срока и различните предпоставки за прекъсването им.

Доказателство за извършване на първото от плащанията е представено от самия длъжник с молбата за спиране на изпълнителното производство от 01.06.2011г. Плащанията са извършвани в изпълнителното производство и по сметка на съдебния изпълнител, поради което макар и доброволно извършени представляват изпълнителни действия и прекъсват както срока за прекратяване на изпълнителното производство поради бездействие на взыскателя, така и срока за погасяване на възможността за принудително изпълнение на вземанията поради бездействие на кредитора. Плащанията са извършени в полза на длъжника в резултат на образуваното срещу него изпълнително производство, по сметка на съдебния изпълнител и за да се избегне извършването на други действия по принудително изпълнение. За взыскателя в изпълнителното производство и кредитор в материалноправното отношение между страните е без значение кое лице плаща за длъжника, след като получава изпълнение на паричното вземане в рамките на изпълнителното производство. Допълнителен довод за характера на извършените доброволни плащания като изпълнителни действия са и действията на страните при прекъсване на плащанията в периода между 31.10.2018г. и 19.02.2019г. – взыскателят е поискал предприемане на действия по принудително изпълнение на 04.02.2019г., на 15.02.2019г. е постъпила сума по наложен заповед, а длъжникът е възобновил плащанията на 19.02.2019г. Взыскателят е получавал изпълнение в рамките и в резултат на образуваното изпълнително производство, поради което не може да се приеме, че е бездействал неоснователно. В решение № 37/24.02.2021г. по гр.д.№ 1747/2020г. по описа на ВКС, I V г.о. е прието, че двугодишния срок за перемпция започва да тече от първия момент, в който не се осъществява изпълнение, включително доброволно, като същото разрешение следва да бъде прието и при определяне началния момент, от който започва да тече погасителната давност.

Извършените от длъжника плащания в изпълнителното производство

имат характер и на признание на цялото вземане от страна на длъжника по смисъла на чл.116, б. „а“ ЗЗД. Няма изискване за форма, в която да бъде направено признаването на вземането от длъжника, като за наличие или липса на същото следва да се извърши преценка на конкретните действия на кредитора и длъжника. Отново от действията на страните в продължителен период от време може да се приеме, че между тях е постигнато съгласие за начина, по който да бъде погасено паричното задължение на длъжника – чрез частични ежемесечни плащания, с които се признава пред кредитора цялото вземане. Независимо, че част от плащанията са правени от трети лица, то несъмнено те са действали в изпълнение на волята на длъжника, тъй като доказателство за първото плащане е представено именно от длъжника с молбата, с която е поискал спиране на изпълнителното производство. Доказателство за постигнатото между кредитора и длъжника съгласие относно начина на погасяване на задължението в пълния му размер представлява и поведението на страните при прекъсване на плащанията от страна на длъжника в период от четири месеца - кредиторът е поискал извършване на действия по принудително изпълнение и длъжникът е възобновил ежемесечните плащания.

Извършването на частични плащания на задълженията би могло да се тълкува като признание на вземането само по отношение на платените суми, но при различна от настоящата фактическа обстановка. В случая плащанията са извършвани чрез съдебния изпълнител и в рамките на образуваното изпълнително производство, като при прекъсването им е последвало ново искане за извършване на действия по принудително изпълнение. От действията на страните е явно, че между тях съществува съгласие за погасяване на пълния размер на задължението на длъжника по изпълнителното производство, поради което и не може отделните плащания да се тълкуват като признание само на част от вземането.

Поведението на кредитора в никакъв случай не говори за дезинтересиране за достатъчно продължителен период от време, който да доведе до прекратяване на изпълнителното производство по перемпция и/или до погасяване на възможността за принудително изпълнение на вземанията по давност.

По изложените съображения въззивната жалба се явява неоснователна и първоинстанционното решение следва да се потвърди като правилно и законосъобразно.

Доколкото пред настоящата инстанция не е направено искане за присъждане на разноски от въззиваемата страна нито в отговора на въззивната жалба, нито в проведеното открито съдебно заседание, то такива не следва да бъдат разпределяни.

Водим от горното, Русенският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 354/21.03.2023г., постановено по гр.д. № 5608/2021г. по описа на Районен съд гр. Русе.

Решението може да се обжалва пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____